

## 0730 – 30. juli

### **Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis dere ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere. Joh 6: 53.**

Like så barbarisk og ufattelig det er for mange når Kristus taler om å ete hans kjød, like så forståelig, kjært og livgivende er det for dem som daglig er opptatt og lever nettopp av dette. Guds barn har ikke noen bedre uttrykksform når de skal beskrive sitt hjertes virkelige liv, enn å vitne om at Kristi kjød er deres mat. Det er nettopp Skriftens ord om forsoningen som er deres livs dypeste behov og næring.

Se på de ekte nådebarna! Det er ikke noe jeg kan gjenkjenne dem så godt på som akkurat dette, at trøsten i Kristi blod er det deres åndelige liv er avhengig av. De er ikke alltid slik de bør være eller slik en kunne ønske. De har sine mange skrøpeligheter å kjempe med. Men det er noe som kjennetegner dem, og det er at det er Kristus de aller mest trenger. År etter år er det bare det samme hovedemnet de er opptatt av.

De leser, hører, synger, skriver og taler først og sist om Frelseren, om Kristus og hans nåde, om Kristi kjød som ble gitt for oss. Og så om synden, som alltid henger så fast i dem, og gjør dem trege og uverdige. Om hvordan en skal kunne få seier over synden. Men så på ny om Frelseren og hans nåde og makt.

Jordiske forhold, eller treghet og likegyldighet, kan så en tid ha gjort at de ikke har fått ta til seg det dyrebare ordet om nåden. Da blir hele deres innvortes menneske svakt og matt. Akkurat som det naturlige menneskets legeme blir når det sulter og mangler næring. De går der kraftløse og ulykkelige. Ansiktet er mørkt, bekjennelsen stilner, vandringen blir ustadig og vaklende.

Men hvis de nå kommer til Ordet, går det med dem akkurat som med de fysisk sultne når de kommer til et bugnende bord. Når de har sittet en stund og hørt en evangelisk forkynnelse om Kristus og hans forsonings nåde, ser en snart ansiktet lysner. Hjertet får nytt liv, tilliten og trangten etter å leve et liv som er omvendelsen verdig, vekkes opp igjen. Og når de går ut fra møtet, kan de knapt tie om dette. Det har gått med dem som ordspråket sier: «På en mett mage sitter er glad hode».

Vi sier ikke at de alltid går med den største lyst for å bli oppbygget gjennom evangeliets ord. Heller ikke at de bestandig tørster så sterkt etter det. Nei, av og til er de åndelig syke og uopplagte. Men det vi sier, er at skal de noen gang på ny virkelig få styrket sitt innvortes menneske, så må det alltid skje gjennom ordet om Kristus som ble gitt til vår frelse. Og ordet om Kristus er alltid det deres evige liv avhenger av, som er den virkelige maten for deres sjel.

Det er dette forholdet Kristus taler om i dagens tekst, når han sier: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis dere ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere».

Et hjerte som ikke kan leve uten å bli mett av forsoningens ord, er altså det sikreste vitnesbyrd om et åndelig liv i en levende helliggjørelse. For det er nettopp den levende syndserkjennelsen som virker dette konstante behovet for nåde og nådens ord.

Ja, er ikke det et underlig tegn; når det ikke er noe et menneske studerer, leser, hører og er opptatt med så mye som akkurat dette nådens ord om Kristus, – og likevel aldri kan bli utlært i dette, liksom aldri kan holde fast på det, huske det –? Andre ting jeg har lært for tretti, førti år siden, det har jeg ingen problemer med å huske. Men ikke dette som er kjærest for meg, og som jeg mest av alt daglig studerer –!

Vitner ikke det om at min tro er blitt noe mer enn kunnskap, når den næring jeg får av dette forbrukes, som den maten jeg eter? Mens det derimot ikke er noe andre mennesker har så lite bruk for som dette ordet om forsoningen. For dem er det bare noe de en gang har lært. Nå vet de det, og vil derfor høre noe annet. Så kan de da heller aldri skjønne seg på disse andre, svake og merkelige menneskene, som aldri blir mette av å høre ordet om nåden. De oppfatter dem helst som litt sykelige mennesker, hvor det ikke foregår noen utvikling. «De bare nøyer seg med det første stadiet. De bryr seg ikke om loven, formaningene og helliggjørelsen» m. m., sier de.

Å, om de visste hvordan deres fornuftskristendom avslører dem! Hvis de selv hadde levd i Åndens tukt og i en sann Åndens helliggjørelse og tro, ville de jo visst at det tvert imot er akkurat derfor Ånden daglig driver og tukter mot all synden som bor i oss. Og derfor går loven så dypt på det innvortes fordervet i oss, at menneskene aldri kan få ro og trøst i sin egen kristendom. Det er derfor, og bare når tilstanden er slik, sjelen stadig på ny behøver ordet om nåden i Kristi forsoning.

Selv kan jeg ikke si at jeg fatter det helt, men det er noe spesielt med de sjelene som aldri kan bli fullt utlært i dette emnet som de studerer aller mest. Men ett er sikkert; på disse sjelene stadfestes Kristi ord om at hans kjød er deres mat – deres mat. Og disse har da også hans klare løfter om at de også «for hans skyld» har evig liv.

Er det så noen som sår tvil hos deg om det kan være rett at hans kjød, hans forsoning, alltid må være din sjels føde. Da skal du trøstig minne deg selv om din Herres egne ord: «Mitt kjød er den rette maten».

Så har vi da dem som ikke har et slikt hjerte. De er tvert imot utlært i dette evige livets emne. Nå kan de bli like tent av emner som i alle fall aldri kan bli noe livets brød. Prætorius sier: «De blir like tent av Syrak som av Paulus». Slike sjeler har alltid et betenkelig tegn; det er ikke Kristi forsoning som er deres mat og det de aller mest trenger.

Den som ikke bevisst vil sky lyset, bør prøve seg selv på dette tegnet. Det er Herren Kristus selv som har talt disse ordene!